

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Zlataru
Stalna služba u Zaboku
Zabok, Matije Gupca 22

Poslovni broj: Pr-32/2024-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Zaboku, po sucu Nadi Mohač, u pravnoj stvari tužiteljice mr. Branke Leljak, spec. klin. psiholog, prof., OIB: 74843979512, Sveti Križ Začretje, Marije Jurić Zagorke 51, protiv tuženika Specijalne bolnice za medicinsku rehabilitaciju Krapinske Toplice, OIB: 41607275884, Krapinske Toplice, Gajeva 2, kojeg zastupa punomoćnik Marijan Sente, odvjetnik u Zagrebu, Trakošćanska 11, radi utvrđenja i zaštite od uznemiravanja te naknade štete, nakon dana 26. svibnja 2026. održane i zaključene javne glavne rasprave, u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tuženika, dana 15. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbijaju se kao neosnovani tužbeni zahtjevi tužiteljice Branke Leljak, koji glase:

„1. Utvrđuje se da je tuženik Specijalna bolnica za medicinsku rehabilitaciju Krapinske Toplice, kao poslodavac, namjerno i svjesno povrijedio tužiteljčina radna prava, teško zlostavljao, klevetao i uzrokovao tužiteljici mr. Branki Leljak teški stres na radu s ozbiljnim zdravstvenim i životnim posljedicama te joj time nanio veliku životnu, zdravstvenu i inu štetu.

2. Nalaže se tuženiku Specijalnoj bolnici za medicinsku rehabilitaciju Krapinske Toplice da tužiteljici mr. Branki Leljak isplati odštetu u iznosu od 6.636,14 eura sa svim zakonskim zateznim kamatama i po zakonski određenoj stopi počevši s danom 6. prosinca 2024. pa sve do pravomoćnog okončanja ovog postupka.“

II. Nalaže se tužiteljici Branki Leljak naknaditi tuženiku Specijalnoj bolnici za medicinsku rehabilitaciju Krapinske Toplice troškove parničnog postupka u iznosu od 1.250,00 eura, sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, tekućima od 15. srpnja 2026. do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice Branke Leljak za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. 1. Tužiteljica je u tužbi navela da je istom pokrenula radni spor protiv tuženika kao njezinog poslodavca zbog namjernog i svjesnog zlostavljanja na radnom mjestu i uzrokovanja velikog stresa s ozbiljnim zdravstvenim i životnim posljedicama te radi naknade štete. Navela je da pravnu osnovu njezine tužbe predstavljaju odredbe Zakona o radu, Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti. Navela je da je 6. prosinca 2024. (petak) na svom radnom mjestu kod tuženika bila teško zlostavljana i klevetana od strane poslodavca i da je istoga dana zbog nastalih teških zdravstvenih problema opasnih po život bila primorana zatražiti hitnu medicinsku pomoć, da joj je vrijednost krvnog tlaka izmjerena s rezultatima 185/100, da je 9. prosinca 2024. (ponedjeljak) ponovno bila primorana zatražiti medicinsku pomoć i to kod liječnice opće medicine i liječnika specijaliste psihijatra.

1. 2. Tužiteljica je tužbenim zahtjevom zatražila da se utvrdi da je tuženik kao poslodavac namjerno i svjesno povrijedio njezina radna prava, da ju je teško zlostavljao, klevetao i uzrokovao joj teški stres na radu s ozbiljnim zdravstvenim i životnim posljedicama te da joj je time nanio veliku životnu, zdravstvenu i inu štetu. Također je podnijela zahtjev za naknadu štete u iznosu od 6.636,41 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 6. prosinca 2024. do pravomoćnog okončanja ovog postupka.

2. 1. U odgovoru na tužbu tuženik je predložio sudu da odbaci tužbu, a podredno je osporio osnovanost navoda tužbe i tužbenih zahtjeva. Naveo je da se tužiteljica u tužbi poziva na odredbe Zakona o radu, vezano uz odredbe Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti kao na pravnu osnovu tužbenoga zahtjeva. Unatoč tome što osnovanost zahtjeva ne ovisi od pravne kvalifikacije spora, tuženik tvrdi da je nužno utvrditi narav tužbenog zahtjeva, o čemu ovisi dopuštenost, odnosno pravovremenost tužbe u konkretnom slučaju. Tuženik se pozvao na odredbu čl. 134. Zakona o radu, koja propisuje postupak zahtijevanja zaštite od uznemiravanja radnika, a u st. 5. navedenoga članka je propisano kako su poslodavac ili osoba zadužena za zaprimanje i rješavanje pritužbi vezanih uz zaštitu dostojanstva radnika dužni, u roku utvrđenom kolektivnim ugovorom, sporazumom sklopljenim između radničkog vijeća i poslodavca ili pravilnikom o radu, a najkasnije u roku od osam dana od dostave pritužbe, ispitati pritužbu i poduzeti sve potrebne mjere primjerene pojedinom slučaju radi sprječavanja nastavka uznemiravanja ili spolnog uznemiravanja, ako utvrdi da ono postoji. Naveo je da u skladu s odredbom st. 5. toga članka, tek ako poslodavac ne bi poduzeo mjere za sprječavanje uznemiravanja radnika (ili bi poduzete mjere bile očito neprimjerene), u navedenom roku radnik bi imao pravo prekinuti rad dok mu se ne osigura zaštita, a sve pod uvjetom da u daljnjem roku od osam dana zatraži zaštitu pred nadležnim sudom. Naveo je da prema odredbi st. 7. istoga članka, jedino ako postoje okolnosti zbog kojih nije opravdano očekivati da će poslodavac zaštititi dostojanstvo radnika, radnik nije dužan dostaviti pritužbu poslodavcu i ima pravo prekinuti rad, pod uvjetom da je zatražio zaštitu pred nadležnim sudom i o tome obavijestio poslodavca u roku od osam dana od dana prekida rada. Slijedom navedenog, tuženik tvrdi da je mogućnost podnošenja tužbenog zahtjeva zbog uznemiravanja radnika (mobinga), a bez prethodnog obraćanja za zaštitu

poslodavcu, iznimka te da je potrebno dokazati da nije opravdano očekivati da će poslodavac zaštititi radnika. Tuženik tvrdi da iz stilizacije odredbe čl. 134. st. 7. Zakona o radu proizlazi da zakonodavac ne ostavlja utvrđenje opravdanosti zanemarivanja uobičajenog zakonskog puta traženja zaštite od uznemiravanja dispoziciji volje radnika/tužitelja, već da naprotiv zaobilaženje redovitog zakonskog puta zahtijeva dokazivanje činjenica koje opravdavaju takvo postupanje. Kako tužiteljica ničim nije dokazala (ili barem učinila vjerojatnim) opravdanost prethodnog nepodnošenja pritužbe poslodavcu zbog uznemiravanja na radu, tuženik je predložio da se tužba u odnosu na točku 1. petita odbaci kao nedopuštena.

2. 2. Za slučaj da sud ne odbaci tužbu, tuženik se očitovao o tužbenim navodima te je istaknuo da kao poslodavac poštuje i dosljedno izvršava obveze primjenjivih propisa radnoga prava i da brine za zaštitu dostojanstva, ugleda i časti, ali i za profesionalni rast i razvoj svojih radnika. Istaknuo je da je tužiteljica već ranije pokrenula sudski postupak zbog povrede prava na jednako postupanje, zbog uznemiravanja i povrede dostojanstva te radi naknade štete, koji je postupak pravomoćno okončan na način da je odbijen tužbeni zahtjev u predmetu ovog suda, poslovni broj Pr-13/2019. Tuženik je istaknuo da je godinama snosio troškove stručnoga usavršavanja tužiteljice, a što proizlazi iz presude ovoga suda, poslovni broj: Pr-1704/2021 od 18. ožujka 2022. i presude Županijskog suda u Splitu, poslovni broj: GŽ R-432/2022 od 18. travnja 2024. Naveo je da je tijekom 2024. godine, kao poslodavac tužiteljici platio troškove kotizacije jedne edukacije i putne troškove za dvije edukacije (za prethodno navedenu, kao i za drugu za koju nisu postojali troškovi kotizacije, već samo putni troškovi). Tuženik je osporio tužbene navode o uznemiravanju tužiteljice te je naveo da je javno podržavao i promicao sudjelovanja tužiteljice na znanstveno-stručnim skupovima, edukacijama i profesionalnim usavršavanjima. Tako je 11. studenoga 2024. na Facebook stranici tuženika postavljena objava o tužiteljičinom sudjelovanju na 31. godišnjoj konferenciji psihologa u Opatiji od 6. do 9. studenoga 2024. s opisom i fotografijama koje je tužiteljica u e-mailu samoinicijativno dostavila voditeljici Ureda ravnatelja Doroteji Tenšek. Tvrdi stoga da postupanje tuženika, odnosno njegovih djelatnika spram tužiteljice nije imalo elemente mobinga, odnosno da ništa ne upućuje na to da bi tužiteljica na radnom mjestu bila sustavno psihički (moralno) zlostavljana i ponižavana sa ciljem ugrožavanja njezina ugleda, časti, ljudskog dostojanstva i integriteta, a posebno da ne proizlazi da bi takvo eventualno postupanje tuženika ili njegovih djelatnika spram tužiteljice bilo učestalo i trajalo određeno vrijeme da bi poprimilo elemente mobinga.

2. 3. U odnosu na tužbeni zahtjev za isplatu štete u iznosu od 6.636,14 eura tuženik je naveo da iz navoda tužbe na proizlaze pretpostavke odgovornosti za istu. Osporio je navode tužiteljice da bi ona 6. prosinca 2024. na svom radnom mjestu bila teško zlostavljana, klevetana od strane njega kao poslodavca i da bi istoga dana zbog posljedično nastalih teških zdravstvenih problema opasnih po život bila primorana zatražiti hitnu medicinsku pomoć. Tuženik je naveo da je tužiteljici 6. prosinca 2024. na radnom mjestu pokušana dostava dopisa broj: 05-9/790-2024 od 6. prosinca 2024, zahtjeva – poziva na iznošenje obrane vezano uz namjeru poslodavca da joj kao radnici izvanredno otkaže ugovor o radu. Naveo je da je dostavu pokušala izvršiti radnica Odjela za pravne, kadrovske i opće poslove Gabrijela Gradiški Barić. Imenovana je zatekla tužiteljicu na njezinu radnom mjestu te je tužiteljica odbila primitak navedenog dopisa, nakon čega ju je imenovana radnica obavijestila da će kuvertiranu kopiju dopisa izvijestiti na oglasnu ploču poslodavca. Potom je Gabrijela Gradiški Barić u dostavnu knjigu, uz svoj potpis, zabilježila odbijanje primitka, mjesto

na kojem je dopis ostavljen i datum pokušaja dostave te je isti dan izvjesila kuvertiranu kopiju dopisa na oglasnoj ploči. Svemu tome je svjedočila druga radnica poslodavca Nikolina Đurđan. Prema informacijama dobivenima od strane Gabrijele Gradiški Barić i Nikoline Đurđan, tužiteljica je tog dana bila u normalnom stanju te je uobičajeno i prisebno komunicirala. Tuženik je također naveo da je tužiteljica tri dana nakon odbijanja primitka navedenog dopisa "otvorila" bolovanje, a što je vidljivo iz potvrde o privremenoj nesposobnosti za rad od 9. prosinca 2024., iz koje potvrde ne proizlazi da bi se radilo o ozljedi na radu ili o profesionalnoj bolesti. Također je 9. prosinca 2024. tužiteljica osobno dostavila svoj odgovor na zahtjev za iznošenje obrane. Tuženik je napomenuo da je 19. prosinca 2024. donio odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužiteljici.

2. 4. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio da sud odbaci tužbu kao nedopuštenu, a podredno da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. 1. Tužiteljica se podneskom od 11. veljače 2025. očitovala o odgovoru na tužbu te je osporila sve navode tuženika koji su protivni navodima iz tužbe. U prilogu je dostavila dodatnu medicinsku dokumentaciju, navodeći da je iz iste vidljivo da joj je 10. veljače 2025. propisana odgovarajuća terapija te psihofizička pošteda daljnjih 30 dana, odnosno od početka privremene nesposobnosti za rad (9. prosinca 2024.) do 13. ožujka 2025.

3. 2. Vezano uz presude donijete u predmetu ovog suda, poslovni broj: Pr-1704/2021 (prvostupanjska presuda od 18. ožujka 2022. i drugostupanjska presuda Županijskog suda u Splitu od 18. travnja 2024.) tužiteljica je navela da taj postupak nije pravomoćno dovršen jer je 26. lipnja 2024. predsjedniku Županijskog suda u Splitu podnijela prigovor – pritužbu – predstavku na protuzakoniti, protuustavni, diskriminirajući i pristrani rad, zloupotrebu položaja i ovlasti, nečinjenje, udruživanja u provođenju osвете i odmazde te teško zlostavljanje i nanošenje teških duševnih boli njoj i njezinom sinu Tomici Leljaku od strane sudaca Županijskog suda u Splitu te prigovor na protuzakonitu, protuustavnu i pristrano donesenu drugostupanjsku presudu. Navela je da postupak u navedenom predmetu nema nikakve veze s ovim postupkom.

3. 3. Tužiteljica je navela da je njezin sin Tomica Leljak, nakon sklopljenog ugovora o radu na neodređeno vrijeme i nakon više od pet godina provedenog besprijealnog rada kod tuženika, u cilju prikrivanja počinjenih kaznenih djela i počinitelja istih u tuženoj ustanovi protuzakonito dobio otkaz ugovora o radu, zbog čega je pokrenuo sudski postupak protiv tuženika. Priložila je presliku dopisa Pučke pravobraniteljice Republike Hrvatske, broj: P.P.-33-4-2026/22-30 od 11. siječnja 2022. te je navela da istim utvrđeno "da je načinom otkazivanja njegova ugovora o radu, odnosno postupanjem koje je tomu prethodilo, Tomica Leljak pretrpio osvetu u skladu s odredbom čl. 9. st. 2.a ZZPN-a."

3. 4. Tužiteljica je navela da odgovor na tužbu u ovom predmetu nije podnesen od strane ovlaštenog opunomoćenika (u ovom slučaju odvjetnika Marijana Sentea) jer je tuženik javna ustanova kojoj je zakonski (temeljem Zakona o ustanovama) jedino dozvoljeno koristiti pravnike i pravnu pomoć unutar javne ustanove ili neke druge javne ustanove, odnosno da javna ustanova nema zakonskih ovlasti javnim novcem financirati usluge vanjskih odvjetnika, već da smije koristiti samo svoje pravnike, odnosno pravnike i pravnu pomoć iz druge javne ustanove ili Krapinsko-zagorske županije kao nositelja osnivačkih prava. Također se protivila zahtjevu tuženika i njegovog punomoćenika za naknadu troškova postupka navodeći da su isti

protuzakoniti i da su nastali iz osvete i odmazde prema njoj. Kod takvih tvrdnji tužiteljica je ostala tijekom cijelog postupka.

4. Sud je ocijenio neosnovanom tvrdnju tuženika da je tužba nedopuštena jer tužiteljica prije podnošenja iste nije tuženiku podnijela zahtjev za zaštitu prava, odnosno pritužbu vezanu uz zaštitu njezinog dostojanstva. Tužiteljica tužbu temelji na odredbama Zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti („Narodne novine“, br. 46/22., 136/25. - u daljnjem tekstu ZZPN). Navedeni zakon propisuje posebnu zaštitu prijavitelja, uključujući pravo na sudsku zaštitu i posebni postupak sudske zaštite (čl. 29.) te u istome ne postoji odredba koja bi zahtijevala prethodno obraćanje poslodavcu kao procesnu pretpostavku za podnošenje tužbe. Naprotiv, ZZPN predviđa poseban i hitan postupak za zaštitu prijavitelja nepravilnosti, što ukazuje na olakšanu pristupačnost sudskoj zaštiti. Sud je stoga utvrdio da je tužba dopuštena.

5. Sud je ocijenio neosnovanim prigovor tužiteljice da odgovor na tužbu nije podnesen od strane ovlaštenog opunomoćenika i da tuženiku nije dozvoljeno koristiti odvjetnika za zastupanje već da bi ga trebali zastupati pravnici iz vlastite pravne službe ili iz pravne službe Županije krapinsko-zagorske kao njezinog osnivača. Neovisno o činjenici što tuženik kao javna ustanova ima vlastitu pravnu službu, kao i Županija krapinsko-zagorska kao njegov osnivač, tuženik smije opunomoćiti odvjetnika za zastupanje u sudskom postupku jer niti Zakon o ustanovama, a niti jedan drugi propis ne isključuje mogućnost da javna ustanova angažira odvjetnika za zastupanje u parnici. Javnu ustanovu zastupa ravnatelj, koji može opunomoćiti drugu osobu (u ovom slučaju odvjetnika) za zastupanje u granicama svojih ovlasti. Ravnatelj tuženika je za zastupanje u ovom predmetu opunomoćio odvjetnika Marijana Sentea, što proizlazi iz punomoći na str. 19. spisa te su sve radnje tijekom ovog postupka za tuženika poduzete od strane ovlaštene osobe.

6. 1. U dokaznom postupku sud je saslušao svjedoke Roberta Mužara, Nikolinu Đurđan i Gabrijelu Gradiški, izvršio je uvid u povijest bolesti za tužiteljicu od 9. prosinca 2024. na stranici br. 3 spisa, u laboratorijske nalaze na stranicama br. 4-5 spisa, u medicinsku dokumentaciju za tužiteljicu izdanu od Nastavnog zavoda za hitnu medicinu grada Zagreba na stranici br. 10-11 spisa, u povijest bolesti od 9. siječnja 2025. na stranici br. 13 spisa, u presudu ovog suda, poslovni broj: Pr-13/2019 od 12. ožujka 2020. na stranicama br. 20-37 spisa, u rješenje Županijskog suda u Splitu, poslovni broj: GŽ R-394/2020 od 19. kolovoza 2021. na stranicama br. 38-41 spisa, u presudu ovog suda, poslovni broj: Pr-1704/2021 od 18. ožujka 2022. na stranicama br. 42-65 spisa, u presudu Županijskog suda u Splitu, poslovni broj: GŽ R-432/2022 od 18. travnja 2024. na str. 66-74 spisa, u zamolbu tužiteljice upućene ravnatelju tuženika i Stručnom vijeću od 21. kolovoza 2024. na str. 75 spisa, u podatke o sudjelovanjima na stručnim usavršavanjima na stranicama br. 76-126 spisa, u preslik dostavne knjige na stranici br. 127, u potvrdu o privremenoj nesposobnosti za rad na stranici br. 128, u podnesak tužiteljice od 9. prosinca 2024. na stranicama br. 129-130, u odluku o otkazu ugovora o radu na stranicama br. 131-133, u zahtjev – poziv na obranu na stranici br. 134, u očitovanje tuženika na stranici br. 136, u medicinsku dokumentaciju na stranici br. 140, u izvještaj i mišljenje Pučkog pravobranitelja od 11. siječnja 2023. (omaškom navedena 2022. godina na izvještaju i mišljenju) na stranicama br. 141-147 spisa, u povijest bolesti na stranici br. 156, u dopis tuženika na stranicama br. 160-162, u rješenje Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje od 17. veljače 2025. na

stranicama br. 177-181 spisa i u rješenja Direkcije Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje na stranicama br. 182-189 spisa).

6. 2. Sud je odbio dokazni prijedlog tužiteljice za provođenje novih dokaza i za određivanje joj dodatnog roka u kojem bi dostavila dokaze u vidu isprava na okolnost da je bila diskriminirana na radnom mjestu i da je ta diskriminacija počela nakon što je 2021. godine prijavila tuženika zbog nepravilnosti u radu s djecom s posebnim potrebama, a što je potvrdilo Ministarstvo zdravstva. Takvi prijedlozi tužiteljice su odbijeni jer su istaknuti na glavnoj raspravi nakon zaključenja prethodnog postupka, a iz navoda tužiteljice proizlazi da se radi o ispravama koje datiraju i za koje je tužiteljica znala prije zaključenja prethodnog postupka. Sud nije prihvatio obrazloženje tužiteljice da je tek nakon saslušanja svjedoka zaključila o potrebi predlaganja tih dokaza, jer je tužiteljica tijekom prethodnog postupka iznosila tvrdnje o namjernoj povredi njezinih prava iz radnog odnosa, o teškom zlostavljanju, klevetanju, omalovažavanju i osveti od strane tuženika kao poslodavca, kao pravnu osnovu tužbe navela je, između ostalog i Zakon o zaštiti prijavitelja nepravilnosti, pa ne može osnovano tvrditi da je tek u stadiju glavne rasprave ocijenila potrebnim predložiti dokaze na te okolnosti. Kako tužiteljica nije dokazala da navedene dokaze bez svoje krivnje nije mogla iznijeti ili predložiti prije zaključenja prethodnog postupka, sud je temeljem odredbe čl. 299. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19. – u daljnjem tekstu: ZPP), odbio takve njezine dokazne prijedloge.

6. 3. Sud je također odbio dokazni prijedlog tuženika da se pribave podaci o predmetu Općinskog državnog odvjetništva u Varaždinu o kaznenom postupku koji je u tijeku protiv tužiteljice zbog ponašanja tužiteljice, odnosno neovlaštenog pristupa elektroničkom zdravstvenom zapisu. Navedeni dokazni prijedlog tuženika sud je ocijenio nepotrebnim jer podaci iz eventualnog kaznenog postupka nisu odlučni za donošenje odluke o tužbi u ovom predmetu.

7. Tužbeni zahtjevi su neosnovani.

8. 1. Iz povijesti bolesti na str. 3. spisa utvrđeno je da je tužiteljica dana 9. prosinca 2024. pregledana u Domu zdravlja Krapinsko-zagorske županije od strane Vladimira Gašpara, spec. psihijatra. Postavljena joj je dijagnoza F43.8 - „ostale reakcije na teški stres“. U okviru anamneze liječnik je opisao da tužiteljica navodi da je izložena velikom stresu na poslu (mobingu), da ju se proganja godinama jer je bila u Radničkom vijeću i Sindikatu bolnice te da ju se zbog toga proganja i to ju jako opterećuje. Navela je da radi kao klinički psiholog u Krapinskim Toplicama, opterećena je somatskim tegobama, javljaju joj se epizode jakog lupanja srca, tlak joj jako skoči, anksiozna je, napeta, nervozna, ne može se opustiti. Rastresena je i dekoncentrirana, otežano funkcionira, muči ju nesanica. U okviru statusa liječnik je naveo da je tužiteljica pri svijesti, u kontaktu, uredno orijentirana, psihomotorno napeta, tjeskobna, misaoni duktus formom je uredan, u sadržaju je okupirana laboralom problematikom, bez suicidalnih promišljanja, hipobulična, kognitivno-mnjestičke funkcije su u skladu s dobi. Propisana joj je terapija lijekovima i preporučena kontrola za mjesec dana te psihofizička pošteta.

8. 2. Iz povijesti bolesti na str. 13. spisa utvrđeno je da je tužiteljica kod istog liječnika pregledana 9. siječnja 2025., dijagnoza je ostala ista kao i kod pregleda 9. prosinca 2024. U okviru anamneze je opisano da se tužiteljica ne osjeća dobro, da su

izražene smetnje koncentracije, nema apetita, nema energije, osjeća se iscrpljeno, sniženog je raspoloženja, muče ju noćne more, otežano funkcionira. Propisana joj je terapija lijekovima i preporučena kontrola za mjesec dana i psihofizička pošteta.

8. 3. Iz povijesti bolesti na str. 156. utvrđeno je da je tužiteljica ponovno bila na pregledu kod istog liječnika, s istom dijagnozom. U okviru anamneze je navedeno da se osjeća bolje, da traži novi posao, smirenija je i opuštenija, a lijekove uzima po potrebi. Preporučena joj je kontrola za 2-3 mjeseca i terapija lijekovima kao i do tada.

9. Tužiteljica je priložila laboratorijske nalaze, koje sud u pogledu ocjene njezinog zdravstvenog stanja nije stručan tumačiti.

10. Iz potvrde o privremenoj nesposobnosti za rad na str. 128 spisa utvrđeno je da je izabrana liječnica specijalistica obiteljske medicine na osnovi pregleda tužiteljice utvrdila potrebu bolovanja s danom 9. prosinca 2024., uz očekivano trajanje bolovanja od 60 dana.

11. 1. Uvidom u rješenje Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, Regionalnog ureda Zagreb, Područne službe Krapina, klasa: UP/I-502-03/24-02/15001 od 17. veljače 2025. utvrđeno je da nije priznata ozljedom na radu ozljeda osiguranice Branke Leljak, dijagnoze šifre prema MKB-10, klasifikaciji F43.8 – Ostale reakcije na teški stres po događaju od 6. prosinca 2024. kod poslodavca Specijalne bolnice za medicinsku rehabilitaciju Krapinske Toplice te joj se u vezi iste dijagnoze nisu priznala prava iz obveznog zdravstvenog osiguranja s osnova ozljede na radu. Odbijena je prijava o ozljedi na radu izabranog doktora po događaju od 6. prosinca 2024., odbačena je prijava o ozljedi na radu izabranog doktora, podnesena za priznavanje ozljedom na radu po gore navedenoj dijagnozi po događajima od 16. travnja 2015., 16. svibnja 2016. i 8. listopada 2021.

11. 2. Uvidom u rješenje Direkcije Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje, klasa: UP/II-502-03/25-01/204 od 3. lipnja 2025. utvrđeno je da je istim odbijena žalba osiguranice Branke Leljak i potvrđeno je gore navedeno rješenje prvostupanjskog tijela.

12. Uvidom u pismeno tuženika od 6. prosinca 2024., broj: 05-9/790-2024 utvrđeno je da istim tuženik uputio tužiteljici poziv za iznošenje obrane. Tuženik u istome u bitnome navodi da je 5. i 6. prosinca 2024. zaprimio više dopisa – obavijesti s izlistima pregleda pristupa njihovom središnjem elektroničkom zdravstvenom zapisu (e-Kartonima) od više osoba, koje su prilikom pregleda svojeg e-Kartona na Portalu zdravlja, preko sustava e-građani utvrdile kako je tužiteljica neovlašteno pristupala njihovom e-Kartonu i e-Kartonu njihovih članova obitelji i izvršila uvid u njihove osobne i zdravstvene podatke i medicinsku dokumentaciju, a da nije zdravstveni djelatnik koji bi sudjelovao u postupku njihovog liječenja, zdravstvenoj njezi i/ili skrbi, niti su joj dale izričitu privolu za pristup istima. Navodi se da je tužiteljica time postupila suprotno odredbi čl. 22. st. 2. Zakona o podacima i informacijama u Zdravstvu i čl. 16. Pravilnika o opsegu i sadržaju podataka te načinu vođenja e-Kartona. U nastavku su navedene osobe koje su utvrdile pregledavanje svojih e-Kartona uz naznaku razdoblja i učestalosti pregledavanja istih. Tuženik je u pozivu za obranu naveo da je tužiteljica višekratnim i neovlaštenim pristupima e-Kartonima navedenih osoba sa svojeg radnog mjesta uz pomoć svoje identifikacijske kartice i za vrijeme trajanja radnog vremena povrijedila privatnost i zaštitu osobnih podataka navedenih osoba te da za to vrijeme

nije obavljala poslove svog radnog mjesta te da je povrijedila obveze iz radnog odnosa, uslijed čega je došlo do gubitka povjerenja poslodavca u tužiteljicu kao radnika. Tužiteljica je poučena da svoju obranu u pisanom ili usmenom obliku može dostaviti poslodavcu u roku od tri dana od zaprimanja zahtjeva. Na pismenu je naznačeno da je izvješeno na oglasnu ploču 6. prosinca 2024., a skinuto s oglasne ploče 10. prosinca 2024.

13. Na stranici 129. spisa nalazi se odgovor tužiteljice na zahtjev – poziv na obranu te iz prijamnog štambilja na istome proizlazi da je zaprimljen kod tuženika 9. prosinca 2024. Tužiteljica je u odgovoru na zahtjev poslodavca osporila da bi počinila bilo koju od radnji koje se navode u zahtjevu tuženika, navela je da nema saznanja tko je i ako je počinio navedene radnje, da je sustav e-Kartona kod tuženika, kao i na državnoj razini, pun grešaka, izložen napadima hakera i umjetne inteligencije, da se istome može pristupiti s drugih računala koja su informatički umrežena kod tuženika, pa čak i na daljinu, da više osoba ima ključeve od njezine radne prostorije u kojoj se nalazi računalo, da je na službenu e-mail adresu u više navrata dobivala poruke prijetećeg i uznemirujućeg sadržaja, o čemu je informirala djelatnicu Informatičke službe tuženika. Tužiteljica je navela da je tijekom više od 38 godina rada kod tuženika svoj posao obavljala odgovorno, savjesno, časno i pošteno i da u potpunosti izvršava sve svoje radne obveze sukladno pozitivnim propisima. Navela je da ju i u konkretnom slučaju tuženik opetovano teško zlostavlja, kleveće, da se radi o tuženikovoj osveti i odmazdi, čime joj se teško narušava zdravlje, ugrožava život i egzistencija njoj i njezinom sinu. Osvrnula se na postupak imenovanja ravnatelja tuženika, smatrajući da je taj postupak proveden protivno zakonu, zatim na otkaz ugovora o radu njezinom sinu Tomici Leljaku i postupke koji ona i sin vode protiv tuženika, s napomenom da će i dalje iskoristiti sve zakonske mogućnosti za zaštitu svojih prava.

14. Na str. 131. spisa nalazi se tuženikova odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu tužiteljici od 19. prosinca 2024., prema kojoj tužiteljici radni odnos prestaje s danom dostave odluke, tužiteljica nema pravo na otkazni rok i na otpremninu, a isplatit će joj se naknada za neiskorištene dane godišnjeg odmora sukladno zakonu.

15. Voditelj Odjela za medicinsku rehabilitaciju djece Mario Fučkar, dr. med. dana 20. prosinca 2024. dao je očitovanje na zahtjev ravnatelja o načinu komuniciranja prema tužiteljici kao neposredno joj nadređeni radnik. U očitovanju na str. 136. je naveo da tužiteljica radi kao psiholog na Odjelu za medicinsku rehabilitaciju djece, da je u svom radu prilično autonomna jer jedan dio pacijenata su i ambulantni pacijenti, dok je jedan dio stacionarnih pacijenata. Zbog obima posla kojeg obavlja, voditelj Odjela je naveo da s tužiteljicom nije usmeno komunicirao o pacijentima ako to nije bilo nužno, već bi se uvažavali njezini nalazi i integrirali u medicinsku dokumentaciju. Naveo je da je većina njihove međusobne komunikacije bila neobavezna i usputna, a posljednji puta ju je vidio 9. prosinca 2024., kad mu je donijela potvrdu o privremenoj nesposobnosti za rad te je u kratkom i vrlo štucrom razgovoru izjavila da je navedenu potvrdu donijela njemu jer je on evidentičar njezinog radnog vremena, pa je od sestara na odjelu upućena na njega. Kako on nije njezin liječnik, tijekom tog susreta nije se interesirao o njezinoj aktualnoj bolesti i povratku na posao, a nije zamijetio neku povećanu dozu stresa na Odjelu od one koja je i inače redovno prisutna.

16. Iz dokumentacije na str. 75.-126. spisa utvrđeno je da je tuženik tijekom 2024. godine tužiteljici omogućio sudjelovanje na stručnim konferencijama i da je podmirio troškove sudjelovanja tužiteljice na istima.

17. Uvidom u dokumentaciju na str. 74. spisa utvrđeno je da je kod ovoga suda pod poslovnim brojem: Pr-1704/2021 (prijašnja oznaka spisa: Pr-13/2019) vođena parnica između tužiteljice Branke Leljak, protiv tuženika Specijalne bolnice za medicinsku rehabilitaciju Krapinske Toplice, radi utvrđenja i zaštite od uznemiravanja i naknade štete. U navedenom predmetu tužiteljica je tražila da se utvrdi da je tuženik povrijedio njezino pravo na jednako postupanje i da ju je uznemiravao i da joj nije omogućio dostojanstveno obavljanje ugovorenih poslova, zbog njezinog članstva u sindikatu, obrazovanja i spola. Također je tražila da se tuženiku naloži da joj omogući rad sukladno sklopljenom ugovoru o radu, poštivajući njezino dostojanstvo i da svojim zaposlenicima zabrani uznemiravanje i nejednako postupanje te da joj osigura dostojanstveno obavljanje ugovorenih poslova i isplati iznos od 50.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama. Tužiteljica je u tužbi tvrdila da ju tuženik unazad više godina kao poslodavac konstantno šikanira, diskriminira, zlostavlja i uznemirava zbog njezinog članstva u Sindikatu i Radničkom vijeću, da joj onemogućuje obavljanje sindikalnog rada, uskraćuje potrebne informacije koje kao sindikalni povjerenik i član Radničkog vijeća ima pravo dobiti, da je zahtijevala od tuženika uklanjanje uočenih nepravilnosti, a kako to nije učinio, da je iste prijavljivala nadležnim inspekcijama i drugim službama. Presudom od 18. ožujka 2022. odbijeni su tužbeni zahtjevi kao neosnovani. Presuda je potvrđena presudom Županijskog suda u Splitu, poslovni broj: GŽ R-432/2022 od 18. travnja 2024., kojom je odbijena žalba tužiteljice kao neosnovana te je potvrđena prvostupanjska presuda od 18. ožujka 2022. Time je prvostupanjska presuda postala pravomoćna, a kasnija predstavka tužiteljice i njezina kaznena prijava protiv predsjednice i članova vijeća drugostupanjskog suda ne utječe na svojstvo pravomoćnosti presude.

18. 1. Svjedok Robert Mužar iskazao je da ga je u petak 6. prosinca 2024. pred kraj radnog vremena tužiteljica nazvala telefonom i rekla mu je da je teško zlostavljana na poslu te da zbog pretrpljenog stresa ne može upravljati osobnim vozilom i zamolila ga je da dođe po nju i odveze ju kući. Njemu je bilo poznato kako se tužiteljica osjeća jer je i on svojevremeno radio u istoj ustanovi i bio je teško zlostavljan. Tužiteljica je toga dana odradila svoje radno vrijeme i on ju je nakon toga autom odvezao kući u Sveti Križ Začretje. Toga dana je ona planirala obaviti nešto u Zagrebu, a kako zbog stresa nije mogla voziti, zamolila ga je da ju odveze i u Zagreb. Tijekom vožnje do Zagreba bilo joj je sve lošije te joj je predložio da zatraži hitnu medicinsku pomoć, a kako su bili na putu prema Zagrebu, ona je otišla na hitni prijem u Zagreb jer je to u tom trenutku bilo najbliže, a on je bio s njom kao pratnja. Nakon toga dana i vikenda tužiteljica se i dalje osjećala jako loše, nije mogla voziti auto i daljnjih šest mjeseci je on vodio brigu o njoj te ju je učestalo vozio na liječničke preglede kod raznih liječnika. Također ju je vozio u Hrvatski zavod za zdravstveno osiguranje u Krapinu, gdje je također bila teško zlostavljana, a da on tada nije bio s njom, ne bi uspjela predati na urudžbeni zapisnik podneske koje je htjela predati i u okviru kojih se nalazila njezina medicinska dokumentacija.

18. 2. Svjedok je opisao da je tužiteljicu upoznao 2015. godine kad je došao raditi kod tuženika na radno mjesto informatičara. Radio je u uredu zajedno s Majom Martinjak i Janom Cerovec. Tijekom rada čuo je kako ismijavaju tužiteljicu, koju on do

tada nije poznavao. Čuo je da ona traži novo računalo jer je staro bilo u kvaru, a to joj nisu odobrili, dok svima ostalima jesu. Tada je doznao da tužiteljica radi na izrazito teškom i odgovornom radnom mjestu i to na Dječjem odjelu s bolesnom djecom i da joj je računalo potrebno za taj rad. Svojoj neposredno nadređenoj djelatnici Maji Martinjak je ponudio rješenje u vidu da osobno pregleda računalo tužiteljice i da iz nekoliko računala koja nisu bila u upotrebi složi jedno računalo koje će biti funkcionalno. To je i učinio te je sastavljeno i popravljeno računalo odnio tužiteljici. Nakon toga tužiteljica i on su se više puta javljali na natječaje za ravnatelja tuženika i nakon toga su počela zlostavljanja od strane tuženika na štetu tužiteljice i njega, zbog čega je on protiv tuženika podnio nekoliko tužbi i više kaznenih prijava, a navedeni su postupci još uvijek u tijeku. Izjavio je da kada bi odlazili predati potrebnu natječajnu dokumentaciju u nadležnu službu tuženika, bilo im je onemogućeno zaprimanje i urudžbiranje iste, odnosno onemogućeno im je ostvarivanje prava na zakonom propisan način, sve u cilju kako bi se spriječila njihova valjana kandidatura i kako bi se pogodovalo politički podobnim kandidatima.

18. 3. Naveo je da su tužiteljica i on kao članovi Udruge bili nazočni sjednicama Županijske skupštine gdje su oboje zlostavljani od strane sadašnjeg ravnatelja tuženika, a naročito je od njega bila zlostavljana tužiteljica, dok im je zamjenica župana otvoreno prijetila da će ih uništiti do temelja. Naveo je da je zlostavljanje tužiteljice trajalo još 2015. godine. Poznato mu je da je tužiteljica kod tuženika dobila otkaz ugovora o radu, a otkaz ugovora o redu dobio je i njezin sin, otkaz je dobio i svjedok, dakle svo troje su dobili otkaz ugovora o radu jer su imali saznanja o počinjenim kaznenim djelima i nepravilnostima od strane odgovornih osoba tuženika, zbog čega ih je trebalo eliminirati iz bolnice. Naveo je da je to zapravo „modus operandi“ koji se događa kod tuženika.

18. 4. Odgovarajući na pitanja tužiteljice, svjedok je izjavio da mu je poznato da je tužiteljica, osim poslova svog radnog mjesta, kod tuženika radila u Radničkom vijeću i da je bila zamjenica predsjednica Radničkog vijeća, bila je također na dužnosti u sindikatu kao osoba za praćenje zaštite na radu djelatnika, u okviru čega je poslodavcu trebala prijavljivati eventualne nepravilnosti u zaštiti na radu. Bila je član Upravnog vijeća tuženika, a kako je on više puta bio nazočan sjednicama Upravnog vijeća, poznato mu je kako su se članovi istoga ponašali prema tužiteljici i to način da su ju omalovažavali i vrijeđali kad bi ukazivala na neke propuste financijske naravi, a on je u jednom trenutku dobio zabranu prisustvovanja tim sjednicama, iako su iste javne. Tužiteljica je kao predstavnica Radničkog vijeća bila punopravni član Upravnog vijeća bolnice i u tom svojstvu je na sjednicama tražila određenu dokumentaciju, izvješća i podatke koji su inače trebali biti dostavljeni i ostalim članovima Upravnog vijeća, a to na zahtjev tužiteljice nije dostavljeno. Nadalje, naveo je da je tužiteljica jedina od psihologa dobila zahtjev od poslodavca da u Excel tablicama prikaže neke podatke, ali nije dobila pomoć djelatnica Informatičkog odjela, kojima je to zapravo posao. Naveo je da informatički sustav u bolnici funkcionira na način da postoji zaštita tog sustava i da mu mogu pristupiti osobe koje imaju za to ovlaštenje i korisničke lozinke, postoji osoba koja je administrator i koja ima šira ovlaštenja od običnog korisnika sustava, a administratorske lozinke i ovlaštenja imali su, dok je on radio kod tuženika, Maja Martinjak, Jana Cerovec i doc. dr. Duško Cerovec. Dr. Duško Cerovec imao je najšire ovlasti pristupa informatičkom sustavu bolnice, a svjedok kao informatičar zaposlen u bolnici nije imao takva ovlaštenja. Onaj tko je imao administratorske ovlasti mogao je s bilo kojeg mjesta u bolnici pristupiti informatičkom sustavu bolnice. Prema njegovom saznanju, sva računa u bolnici su umrežena, obični korisnik sustava i radnim mimo

administratora nije mogao instalirati nikakve aplikacije, a to nije mogao niti on kao informatičar, ako mu Maja Martinjak ili Jana Cerovec ne bi izvršile prijavu, pa bi potom on pod njihovom prijavom mogao raditi ono što mu je bilo naloženo. Njih dvije mogle su se prijaviti na svako računalo u bolnici bez fizičkog pristupa uredu i računalu.

18. 5. Na pitanja tuženika svjedok je izjavio da je kod tuženika počeo raditi u mjesecu studenome 2015., a ugovor o radu otkazan mu je 15. travnja 2016. jer navodno nije zadovoljio na probnom radu. U vrijeme dok je bio zaposlen kod tuženika, tužiteljica je bila član Upravnog vijeća, a na toj je dužnosti bila i nakon što je on prestao raditi kod tuženika. Dana 6. prosinca 2024. tužiteljica je trebala u Zagrebu obaviti neku kupovinu, ali to nije obavila jer je završila na hitnoj. Tom prilikom nije hospitalizirana, već ju je on nakon liječničke obrade odvezao kući. U narednih šest mjeseci vozio je tužiteljicu kamo je trebalo, vozio ju je na svaki liječnički pregled i kod svakog liječnika kod kojeg je trebala ići. Na pitanje je li on osoba od tužiteljčinog povjerenja i zašto je upravo njega tražila da joj pomaže, svjedok je izjavio da vjerojatno ima povjerenje u njega, a sin s kojim živi u kućanstvu nema vozačku dozvolu. Izjavio je da nema neposrednih saznanja o tome što se konkretno dogodilo u bolnici 6. prosinca 2024. Nakon 6. prosinca 2024. tužiteljica je prema njegovom saznanju bila na bolovanju i nije radila. Vezano uz iskaz da su tužiteljica i on bili onemogućavani u predaji natječajne dokumentacije, a na pitanje jesu li na kraju tu dokumentaciju uspjeli predati svjedok je izjavio da bi uvijek prilikom predaje dokumentacije tuženiku od strane njega ili tužiteljice nastali problemi, ponekad bi se zvala i policija, ali bi natječajnu dokumentaciju ipak na kraju uspjeli urudžbirati na njihovo inzistiranje, a ako to eventualno nije bilo moguće, dokumentaciju bi dostavili poštom preporučeno. Poznato mu je da se tužiteljica dva puta prijavila na natječaj za ravnatelja tuženika, ali se nije mogao izjasniti o tome kad je to bilo. Poznato mu je da je tuženik tužiteljici plaćao troškove sudjelovanja na nekim seminarima, stručnim usavršavanjima, ali bi prije nego bi ju na to uputio oko toga stvarao probleme. Na pitanje je li informatički sustav tuženika bio isti 2024., kao i 2015. i 2016. godine dok je on radio kod tuženika, svjedok je izjavio da nije bio isti jer je u međuvremenu postavljen novi informatički sustav, vjerojatno zbog toga što je on kroz svoje tužbe i kaznene prijave ukazivao na nepravilnosti u uspostavi prijašnjeg informatičkog sustava. Izjavio je da nije upoznat sa činjenicom da bi se u vezi događaja iz prosinca 2024. protiv tužiteljice vodio kakav kazneni postupak.

18. 6. Na dodatno pitanje tužiteljice, svjedok je izjavio da se nikad nije susreo s tako teškim pacijentima kao što su to bili pacijenti s kojima je radila tužiteljica kod tuženika kao psiholog jer su to bila jako teško bolesna djeca. Preostala dva psihologa koja su radila kod tuženika bila su nadležna za odrasle pacijente, dok je tužiteljica jedina radila s bolesnom djecom, a iako je imala najteže bolesne pacijente, imala je najlošiju opremu. Napomenuo je da je zbog težine bolesti kod djece s nekom djecom nemoguće komunicirati verbalno i provoditi terapiju, već je za to potreban softver, pa stoga i modernija računala, a tužiteljici ista nisu bila dostupna.

18. 7. Svjedok je dopunski saslušan nakon saslušanja svjedokinja Gabrijele Gradiški Barić i Nikoline Đurđan te je izjavio da se prilikom predaje dokumentacije na urudžbiranje tuženiku tužiteljica uvijek ponašala pristojno i u tim situacijama nije bilo nikakvih rasprava, niti komentara o bilo kome, već bi njih dvoje došli iznijeti zahtjev da im se zaprimi i urudžbira određena dokumentacija i to bi bilo sve.

19. 1. Svjedokinja Gabrijele Gradiški Barić iskazala je da je zaposlena kod tuženika na radnom mjestu v.d. voditelja Odjela za pravne i kadrovske poslove. Dana 6. prosinca 2024. dobila je nalog da tužiteljici uruči poziv na obranu u njezinom uredu

na Dječjem odjelu bolnice. Uzela je zatvorenu omotnicu i dostavnu knjigu te je zajedno s Nikolinom Đurđan otišla u ured tužiteljice. Kad je došla do tužiteljice, rekla je da joj treba uručiti poziv na obranu u spomenutoj zatvorenoj omotnici, što bi tužiteljica trebala potvrditi potpisom u dostavnoj knjizi. Tužiteljica je odbila primiti to pismo, nakon čega ju je upozorila da će joj isto biti ostavljeno i objavljeno na oglasnoj ploči bolnice. Zatvorenu omotnicu ostavila je na stolu u njezinom uredu, a potom je otišla do oglasne ploče i pismo zatvoreno u omotnici je izvjesila na oglasnu ploču. Prije nego što je otišla iz ureda tužiteljice, pozdravila ju je s „do viđenja“. Na tužiteljici nije uočila nikakve promjene u ponašanju u okviru tog događaja, to je trajalo vrlo kratko te je stekla dojam da se tužiteljica normalno ponaša te nije pokazala nikakvu očitu reakciju. Izjavila je da nema posebnih saznanja o nekim drugačijim postupcima bolnice kao poslodavca prema tužiteljici, smatra da je odnos tuženika prema tužiteljici bio korektan, kao i prema ostalim djelatnicima. Navela je da je tužiteljica više puta dolazila u Odjel općih poslova gdje se vodi urudžbeni zapisnik i tamo bi predavala neke podneske i dokumentaciju, ponekad je znala biti neugodna u smislu da bi iznosila neke neugodne komentare.

19. 2. Odgovarajući na pitanja tuženika, izjavila je da je predmetno pismo pokušala uručiti tužiteljici u poslijepodnevnim satima, tužiteljica je tada bila sama u sobi, u tom je uredu inače radila sama, osim iznimno s vježbenikom kada bi ga imala. Pojasnila je da je imala dva ista pisma, jedno je ostavila u uredu tužiteljice, a drugo je izvjesila na oglasnu ploču. Nakon toga dana tužiteljica nije dolazila u njezin ured. Prije 6. prosinca 2024. tužiteljica je u njezin ured znala dolaziti više puta s Robertom Mužarom, on bi joj se obraćao s povišenim tonom, bio bi vidno uzrujan, burno bi reagirao na svake eventualne upite te su joj takve situacije bile nelagodne i stresne. Tužiteljica je pak znala iznositi dosta ružne komentare na račun nekih djelatnika bolnice, a jednom prilikom je slušala tužiteljčine izjave na račun prijašnjih odgovornih osoba bolnice.

19. 3. Odgovarajući na pitanja tužiteljice, svjedokinja je izjavila da je nalog za dostavu pisma tužiteljici dobila od voditeljice Odjela Doroteje Mendek. Na pitanje zašto je tražila da s njom ide još jedna osoba, odnosno Nikolina Đurđan, izjavila je da je to bilo iz razloga da netko može potvrditi da je doista postupila po nalogu i da je tužiteljici pokušala uručiti pismo. Na pitanje primjenjuje li se kod dostave pošte djelatnicima bolnice i inače takvo pravilo da poštu nose dvije osobe, svjedokinja je izjavila da je to ponekad tako, a ponekad nije. Osim kritične zgode, niti jednom drugom prilikom nije tužiteljici u nazočnosti još nekog djelatnika bolnice donijela tome slično pismo. Na napomenu tužiteljice da je prije kritične zgode bilo na desetke takvih sličnih upozorenja od strane poslodavca koja su na neki način trebala proći kroz njezin ured, svjedokinja je izjavila da joj nije poznato da su tužiteljici bila dostavljana takva pisma. Na pitanje je li netko od djelatnika bolnice bio prisutan u situacijama kad je tužiteljica iznosila neugodne komentare na račun bivših odgovornih osoba bolnice, svjedokinja je izjavila da je bio prisutan Robert Mužar, ali nitko drugi s time da su vrata njezinog ureda bila otvorena i da su to čule djelatnice kadrovske službe Blaženka Špoljar i Marcela Hršak Erceg. Nakon predmetnog događaja tužiteljicu toga dana više nije vidjela, ali se ne može sjetiti je li ju koji puta vidjela nakon toga dana. Nadalje, svjedokinja je izjavila da je bila član Radničkog vijeća bolnice, koliko se sjeća, to je bilo u razdoblju od 2021. do 2025. godine. Na navod tužiteljice da je Miljenko Cesarec bio predsjednik Radničkog vijeća kojeg je i ona bila član i da je upravi bolnice ukazivao da se tužiteljicu neopravdano uznemirava upozorenjima i pozivima na obranu, svjedokinja je izjavila da ona kao član Radničkog vijeća nije bila upoznata s time. U okviru Radničkog vijeća sudjelovala je u glasanju o odluci poslodavca o otkazu ugovora o

radu tužiteljici te joj je poznato da je odluka donesena jednoglasno i da je odobreno otkazivanje ugovora o radu tužiteljici. Prilikom odlučivanja o tome hoće li Radničko vijeće dati suglasnost na otkaz ugovora o radu tužiteljici ona se izjasnila na način da je suglasna s time i da je na svojoj kuži više puta osjetila razne neumjesne i ružne komentare tužiteljice. Na pitanje je li joj poznat izraz „posebno osjetljiva skupina radnika“ svjedokinja je izjavila da se ne sjeća što bi to trebalo značiti, Zakon o radu joj je poznat, ali se u posljednje vrijeme nije posebno bavila s odredbama toga zakona vezano uz posebno osjetljive skupine radnika. Nije joj poznato je li od strane tuženika predložena kao svjedok u kojem drugom predmetu u kojem je tužiteljica stranka, dobila je poziv kao svjedok u predmetu u kojem je stranka sin tužiteljice. Na pitanje je li kod sina tužiteljice Tomice Leljaka dok je radio u bolnici odlazila uvijek s nekom od djelatnica bolnice, svjedokinja je izjavila da dopušta mogućnost da je to možda jednom bilo tako. Negativno je odgovorila na pitanje je li Kristini Krznar, koja je prekršajno proglašena krivom, nosila poziv na obranu prije otkaza te je izjavila da nema saznanja je li Kristina Krznar dobila otkaz zbog teške povrede radne obveze, poznato joj je samo to da ona više ne radi kod tuženika. Svjedokinja je izjavila da je kod tuženika zaposlena 13,5 godina, da je na dužnosti voditelja nekoliko godina, nije joj poznato koliko je godina radnog staža ostvarila tužiteljice do otkaza ugovora o radu. Poznato joj je da tužiteljica tijekom svog rada kod tuženika nije obavljala dužnost voditelja bilo koje ustrojstvene jedinice. Vezano uz iskaz da je tužiteljica dolazila u upravu bolnice predavati određenu dokumentaciju, svjedokinja je izjavila da je to bilo u razdoblju od oko osam godina, do zaključno 2024. godine.

20. 1. Svjedokinja Nikolina Đurđan iskazala je da je 6. prosinca 2024. s Gabrijelom Gradiški Barić otišla u ambulantu u kojoj je radila tužiteljica, radi uručenja pismena u omotnici, koje pismeno tužiteljica nije htjela primiti te joj je ostavljeno u ambulanti. S Gabrijelom Gradiški Đurđan išla je kao svjedok jer je dobila takav naputak, ne sjeća se točno zbog čega i od koga je dobila takav naputak, ali pretpostavlja da je istoga dobila od svoje neposredno nadređene osobe. Tom prilikom komunikacija između Gabrijele i tužiteljice bila je po njezinom mišljenju normalna, Gabrijela joj je objasnila da joj to treba uručiti, nakon čega je to tužiteljica odbila primiti, Gabrijela ju je poučila da će kopija biti stavljena na oglasnu ploču i njih dvije su nakon toga otišle iz tužiteljčine ambulante. Pojasnila je da je na tadašnjem radnom mjestu radila relativno kratko, a osim kritične zgode, nije sudjelovala kao svjedok prilikom bilo kakve druge dostave pismena djelatnicima bolnice te ne zna kakva je inače bila praksa bolnice u takvim situacijama. U to vrijeme radila je u arhivi i pisarnici bolnice, a sada radi kao portir. Tužiteljicu je upoznala u bolnici, ali i izvan bolnice jer je njezina kćerka bila tužiteljčina pacijentica. Nema saznanja o postupcima i odnosima između odgovornih osoba bolnice i tužiteljice jer nije radila na radnim mjestima u okviru kojih bi o tome mogla imati saznanja.

20. 2. Odgovarajući na pitanja tužiteljice, izjavila je da je kao svjedok bila nazočna kod preuzimanja tužiteljčine ambulante, kojom prilikom su popisane tužiteljčine stvari. Nakon predmetnog događaja, više nije sudjelovala kao svjedok prilikom eventualne dostave pismena djelatnicima bolnice jer je već od siječnja 2025. počela raditi na porti. Smatra da mu je u opisu poslova prijašnjeg radnog mjesta bila i dostava pismena djelatnicima bolnice, ali dostavu pismena izvršila je samo tada, odnosno dostavu nije vršila niti prije, a niti kasnije. Kod tuženika je počela raditi 1. ožujka 2010., prvo radno mjesto bilo joj je u Odjelu prehrane, a na mjesto arhivara i referenta bila je premještena 1. siječnja 2024.

21. 1. Tuženik je iznio primjedbu na istinitost iskaza svjedoka Roberta Mužara, navodeći da je on zainteresiran za ishod ovog postupka jer je u dobrim odnosima s tužiteljicom, dok je protiv tuženika podnio više tužbi i kaznenih prijava.

21. 2. Tužiteljica je iznijela primjedbu na istinitost iskaza svjedokinja Gabrijele Gradiški Barić i Nikoline Đurđan, navodeći da su njihovi iskazi nevjerodostojni i pristrani u korist tuženika, sa ciljem da svjedokinje zaštite svoj povlašteni položaj kod tuženika jer su napredovale na bolja radna mjesta.

21. 3. Odlučne činjenice u ovom postupku odnose se na događaj od 6. prosinca 2024. i na postupak dostave poziva na obranu tužiteljici, o čemu svjedok Robert Mužar nije imao saznanja, a svjedokinje Gabrijele Gradiški Barić i Nikolina Đurđan taj su događaj opisale istovjetno. Tužiteljica nije navela da bi način dostave pismena bio drugačiji od načina kako su ga opisale svjedokinje, iz čega proizlazi da je dostavu pismena vršila Gabrijele Gradiški Barić u nazočnosti Nikoline Đurđan i u uredu tužiteljice, da je tužiteljica odbila primiti pismo, da joj je isto potom ostavljeno u uredu te da je primjerak pismena istaknut na oglasnoj ploči tuženika, što proizlazi iz zahtjeva – poziva na obranu koji se nalazi u spisu.

21. 4. Nesporno je da je svjedok Robert Mužar u dobrim odnosima s tužiteljicom, da je jedno vrijeme radio kod tuženika, da je podnosio prijave na javne natječaje za imenovanje ravnatelja tuženika, da ni po jednom natječaju nije imenovan na tu dužnost i da je protiv tuženika podnio više tužbi i kaznenih prijava. Svjedok je u svom iskazu u pretežitom dijelu iskazivao o tome da se tuženik prema tužiteljici, kao i prema njemu, ponašao na način da ju je zlostavljao, uskraćivao joj potrebnu informatičku opremu i pomoć za rad na radnom mjestu kliničkog psihologa na Dječjem odjelu, uskraćivao joj dostavu dokumentacije vezane uz financijsko poslovanje koju je tražila kao član Upravnog vijeća, onemogućavao joj neposrednu predaju natječajne dokumentacije i ostalih podnesaka. Međutim, postupci tuženika prema tužiteljici koji datiraju prije događaja od 6. prosinca 2024. nisu predmet tužbe, a iste je ocjenjivao sud u predmetu poslovni broj: Pr-1704/2021 (ranije poslovni broj: Pr-13/2019), u kojem je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice Branke Leljak da se utvrdi da je tuženik povrijedio njezino pravo na jednako postupanje i da ju je uznemiravao te da joj nije omogućio dostojanstveno obavljanje ugovorenih poslova. Kako postupci tuženika prema tužiteljici u razdoblju prije 6. prosinca 2024. nisu predmet tužbe, iste u ovom postupku nije bilo potrebno ocjenjivati, kako u smislu ZZPN-a, tako ni u smislu Zakona o suzbijanju diskriminacije ("Narodne novine", br. 85/08 i 112/12 – u daljnjem tekstu: ZSD), pa stoga nije bilo potrebno niti ocjenjivati iskaz svjedoka u tom dijelu. U dijelu u kojem je svjedok iskazivao o zdravstvenim tegobama tužiteljice, njegov iskaz potvrđuje medicinska dokumentacija koju je tužiteljica predala u spis i nije utvrđeno postojanje razloga zbog kojih bi iskaz svjedoka u tom dijelu bio dvojben.

21. 5. Istinitost iskaza svjedokinja Gabrijele Gradiški Barić i Nikoline Đurđan u odnosu na događaj od 6. prosinca 2024. ničim nije dovedena u sumnju, a o konkretnim postupcima tuženika prema tužiteljici prije toga svjedokinje u bitnome nisu niti iskazivale. Svjedokinja Gabrijele Gradiški Barić iskazivala je jedino o tome da je prilikom predaje dokumentacije tužiteljica ponekad znala biti neugodna i da je znala iznositi ružne komentare i izjave na račun odgovornih osoba bolnice, da je u njezin ured znala dolaziti zajedno s Robertom Mužarom, koji bi se svjedokinji obraćao povišenim tonom, bio vidno uzrujan te bi burno reagirao na svake eventualne upite, zbog čega je takve situacije svjedokinja doživljavala kao stresne i nelagodne. Robert Mužar je to osporio, tvrdeći da bi se on i tužiteljica uvijek ponašali pristojno. Međutim,

uzimajući u obzir iskaz svjedoka Roberta Mužara da je oko predaje dokumentacije tuženiku uvijek bilo problema i da je ponekad pozvana i policija, može se zaključiti da je doista bilo i konfliktnih situacija prilikom predaje dokumentacije tuženiku od strane tužiteljice i Roberta Mužara te da je svjedokinja Gabrijela Gradiški Barić opravdano takve situacije doživjela kao stresne i nelagodne. Međutim, navedene situacije nisu predmet tužbe i ocjena istih nije odlučna za donošenje odluke u ovom predmetu.

22. 1. Prema odredbi čl. 6. t. 7. ZZPN-a, štetna radnja je svako činjenje ili nečinjenje u vezi s prijavom nepravilnosti kojom se prijavitelju nepravilnosti ili povezanim osobama ugrožavaju ili povređuju prava odnosno kojim se te osobe stavljaju u nepovoljan položaj, a prema t. 9. toga članka, osveta je svaka izravna ili neizravna radnja ili propust u radnom okruženju potaknuta unutarnjim ili vanjskim prijavljivanjem ili javnim razotkrivanjem, a uzrokuje ili može uzrokovati neopravdanu štetu prijavitelju. Prema odredbi čl. 9. st. 1. i 2. ZZPN-a, poslodavac se ne smije osvećivati, pokušavati osvećivati ili prijetiti osvetom prijavitelju nepravilnosti zbog prijavljivanja nepravilnosti odnosno javnog razotkrivanja. Osvetom iz članka 6. t. 9. toga zakona osobito se smatraju postupci: a) privremenog udaljavanja, otkaza, razrješenja ili jednakovrijednih mjera, b) degradiranja ili uskraćivanja mogućnosti za napredovanje, c) prijenosa dužnosti, promjene mjesta rada, smanjenja plaće, promjene radnog vremena, d) uskraćivanja mogućnosti za osposobljavanje, e) negativne ocjene rada ili preporuke za zapošljavanje, f) nametanja ili određivanja stegovne mjere, prijekora ili druge sankcije, uključujući financijsku sankciju, g) prisile, zastrašivanja, uznemiravanja ili izoliranja, h) diskriminacije, stavljanja u nepovoljni položaj ili nepravdnog tretmana, i) uskrate ponude za sklapanje ugovora na neodređeno vrijeme, a za to su bili ispunjeni zakonski uvjeti, ako je radnik imao opravdano očekivanje da će mu isti biti ponuđen, j) nesklapanja uzastopnog ugovora o radu na određeno vrijeme u skladu s odredbama nacionalnog prava u području radnih odnosa, ili njegova prijevremenog raskida, k) prouzročenja štete, uključujući štetu nanesenu ugledu osobe, osobito na društvenim mrežama, ili financijskog gubitka, uključujući gubitak poslovanja i gubitak prihoda, l) negativnog označavanja na temelju neformalnog ili formalnog sektorskog sporazuma ili sporazuma koji se primjenjuje na cijelu industriju, što može značiti da osoba u budućnosti neće moći naći posao u tom sektoru ili industriji, m) prijevremenog raskida ugovora o nabavi robe ili usluga ili njegova poništavanja, n) poništavanja licencije ili dozvole, o) upućivanja na psihijatrijske ili liječničke procjene.

22. 2. Prema odredbi čl. 29. st. 1. i 2. ZZPN-a, sudska zaštita prijavitelja nepravilnosti ostvaruje se u posebnom postupku koji se pokreće tužbom za zaštitu prijavitelja nepravilnosti. Tužbom prijavitelj nepravilnosti može tražiti da se: 1. utvrdi da je prema prijavitelju nepravilnosti poduzeta osveta, 2. zabrani poduzimanje i ponavljanje osvete te da se uklone njezine posljedice prema prijavitelju nepravilnosti, 3. naknadi šteta uzrokovana povredom prava zaštićenih tim zakonom, 4. presuda kojom je utvrđena povreda prava prijavitelja nepravilnosti zbog razloga predviđenih ovim stavkom objavi u medijima na trošak tuženika.

22. 3. Prema odredbi čl. 31. ZZPN-a, u postupcima pred sudom ili drugim tijelom zbog štete koju je pretrpio prijavitelj te pod uvjetom da je ta osoba učinila vjerojatnim da je podnijela prijavu ili javno razotkrila informacije u skladu s tim zakonom i da je pretrpjela štetu, pretpostavlja se da je šteta nastala iz osvete zbog prijave ili javnog razotkrivanja. U tim slučajevima, osoba koja je poduzela osvetu mora dokazati da je ta radnja ili propust bio utemeljen na opravdanim razlozima.

22. 4. Prema odredbama ZZPN-a, za traženje sudske zaštite radnika kao prijavitelja nepravilnosti potrebno je da radnik bude prijavitelj nepravilnosti u smislu t. 6. toga zakona, da prijava ili javno razotkrivanje nepravilnosti bude učinjeno u dobroj vjeri i s opravdanim razlogom u smislu čl. 10., odnosno prijavitelj mora imati opravdani razlog vjerovati da je prijava nužna radi razotkrivanja takvih nepravilnosti te da se radi o nepravilnostima koje prijavitelj sazna u vezi s poslovanjem poslodavca i koje ugrožavaju javni interes, a ne o svim vrstama povreda radnih prava ili drugih propisa. Dakle, nepravilnosti moraju biti ozbiljnije naravi i povezane s javnim interesom, a ne samo s individualnim radnim pravima. Nepravilnosti koje se mogu prijaviti prema ZZPN su radnje ili propusti koji su protupravni i odnose se na područja navedena u članku 4. toga zakona, a to su područja poput javne nabave, financijskih usluga, sigurnosti proizvoda, zaštite okoliša, javnog zdravlja, zaštite potrošača, privatnosti i osobnih podataka, sigurnosti mrežnih sustava, kaznenih djela protiv gospodarstva i službene dužnosti te drugih propisa čije kršenje ugrožava javni interes.

22. 5. Ako prijavitelj nepravilnosti učini vjerojatnim da je zbog prijave nepravilnosti stavljen u nepovoljan položaj i da mu je povrijeđeno neko od njegovih prava u vezi s obavljanjem poslova, teret dokazivanja o protivnom prelazi na poslodavca. Dakle, zakonodavac je prebacio teret dokazivanja na poslodavca kao tuženika pod uvjetom: da tužitelj učini vjerojatnim stavljanje u nepovoljniji položaj ili povredu prava vezanih uz obavljanje poslova i da tužitelj učini vjerojatnim da je taj postupak poslodavca posljedica prijave nepravilnosti.

23. Tužiteljica je u navela da su pravna osnova njezine tužbe odredbe Zakona o radu, Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti prijavitelja nepravilnosti. Tužiteljica u tužbi nije navela koje je nepravilnosti i propuste kod tuženika prijavila i kome, a iz njezinog odgovora na tuženikov zahtjev – poziv na obranu proizlazi da ona osporava pravilnost i zakonitost provođenja postupaka javnih natječaja za izbor ravnatelja tuženika i postupka otkazivanja ugovora o radu njezinom sinu Tomici Leljaku, u vezi čega su pokrenuti sudski postupci te su podnesene kaznene prijave nadležnim tijelima. U izvještaju i mišljenju Pučkog pravobranitelja povodom pritužbe tužiteljčinog sina Tomice Leljaka, kao povezane osobe s tužiteljicom kao prijaviteljem nepravilnosti od 11. siječnja 2022. spominje se da je „njegova majka Branka Leljak, kao zaposlenica iste Bolnice, ranije podnosila prijave o nepravilnostima u radu iste“, ali se konkretno ne navodi koje je to nepravilnosti i kome tužiteljica prijavljivala. Iz iskaza svjedoka Roberta Mužara proizlazi također da se nepravilnosti odnose na postupke javnog natječaja za imenovanje ravnatelja tuženika, u kojima se prema njegovom mišljenju, pogodovalo određenim kandidatima na štetu njega i tužiteljice, a to ne samo od strane zaposlenika tuženika, već od strane rukovodećih tijela i osoba Županije krapinsko-zagorske županije, kao osnivača tuženika. Pored toga, svjedok je spominjao i neke propuste tuženika financijske naravi te onemogućavanja tužiteljici uvida u određenu financijsku dokumentaciju, koju je tražila u svojstvu člana Upravnog vijeća tuženika. Iz svega navedenog proizlazi da tužiteljica u konkretnom slučaju indirektno upire na nepravilnosti tuženika u vidu povrede njezinih radnih prava i radnih prava njezinog sina Tomice Leljaka, ali ipak jednim dijelom (pogodovanje određenim osobama prilikom provođenja javnih natječaja za imenovanje ravnatelja i propusti financijske naravi) upire na sumnju u počinjenje kaznenih djela protiv službene dužnosti, što bi se moglo smatrati kršenjem propisa, čime se ugrožava javni interes. Sud je stoga ocijenio vjerojatnim da je tužiteljica prijavitelj nepravilnosti u smislu čl. 6. i 10. ZZPN-a.

24. 1. U odnosu na daljnju pretpostavku za sudsku zaštitu, koja se odnosi na štetnu radnju poslodavca u smislu ugrožavanja ili povrede prava tužiteljice i stavljanje iste u nepovoljni položaj u smislu odredbe čl. 6. t. 7. i 9. ZZPN-a, tužiteljica tužbu temelji na događaju od 6. prosinca 2024., a ne i na izvanrednom otkazu ugovora o radu koji je uslijedio nakon toga, što je i sama navela na ročištu 10. lipnja 2025., s napomenom da se zbog otkaza ugovora o radu vodi postupak protiv tuženika u drugom predmetu. Tužiteljica je u tužbi i u tužbenom zahtjevu navela da je u događaju od 6. prosinca 2024. tuženik namjerno i svjesno povrijedio njezina radna prava, da ju je teško zlostavljao, klevetao i uzrokovao joj teški stres na radu s ozbiljnim zdravstvenim i životnim posljedicama. Tužiteljica pri tome nije konkretno činjenično navela na koji ju je način tuženik zlostavljao i kako ju je klevetao, odnosno koje je neistinite činjenične tvrdnje za nju iznosio ili prenosio, da bi time naštetio njezinoj časti i ugledu. Također nije konkretno činjenično opisala čime ju je tuženik doveo u nepovoljniji položaj u odnosu na ostale zaposlenike.

24. 2. Od saslušanih svjedoka, neposredna saznanja o događaju od 6. prosinca 2024. imaju zaposlenice tuženika Gabrijela Gradiški Barić i Nikolina Đurđan. Iz njihovih iskaza je utvrđeno da su njih dvije toga dana otišle u ured tužiteljice, kako bi joj Gabrijela Gradiški Barić predala zahtjev – poziv na obranu u okviru postupka izvanrednog otkazivanja ugovora o radu, a Nikolina Đurđan je tome trebala svjedočiti. Iz njihovih iskaza je utvrđeno da joj je Gabrijela Gradiški Barić rekla zbog čega je došla, da joj treba uručiti navedeno pismeno koje je bilo u zatvorenoj omotnici, a što bi tužiteljica trebala potvrditi potpisom u dostavnoj knjizi. Tužiteljica je odbila primiti pismeno i potpisati se, nakon čega joj je isto ostavljeno na stolu u uredu te je tužiteljici rečeno da će pismeno biti ostavljeno na oglasnoj ploči tuženika, što je svjedokinja potom i učinila. Boravak u uredu tužiteljice trajao je relativno kratko, a osim opisane službene komunikacije, nikakve druge komunikacije s tužiteljicom nije bilo. Iskaz svjedokinja u tom dijelu potvrđuje i sam zahtjev – poziv na obranu, na kojemu se nalazi bilješka o objavi istoga na oglasnoj ploči i o datumu skidanja s oglasne ploče.

24. 3. Svjedok Robert Mužar nema neposrednih saznanja o tom dijelu događaja te je opisivao stanje tužiteljice nakon toga, odnosno od trenutka kad je na njezinu molbu došao da ju odveze kući.

24. 4. Pokušaj uručivanja tužiteljici poziva na davanje obrane u postupku izvanrednog otkazivanja ugovora o radu ne može se sam po sebi smatrati diskriminirajućim i osvetničkim, jer je tuženik kao poslodavac time postupio u skladu s odredbom čl. 119. Zakona o radu ("Narodne novine", br. 93/14., 127/17., 98/19., 151/22., 64/23. – u daljnjem tekstu: ZR), omogućivši tužiteljici da iznese svoju obranu. Što se tiče samog načina dostave, odnosno pokušaja uručivanja tužiteljici poziva na obranu u smislu da su to učinile dvije tuženikove djelatnice, pri čemu je Nikolina Đurđan došla u svojstvu svjedoka, niti to se ne može smatrati diskriminirajućim neovisno o tome je li to pravilo ili iznimka u situacijama dostave pismena zaposlenicima tuženika, jer nije dokazano nikakvo neprimjereno ponašanje bilo koje od navedene dvije djelatnice tuženika prema tužiteljici. Pored toga, ističe se da je svaki postupak otkaza ugovora o radu radniku, a naročito postupak izvanrednog otkaza, sam po sebi ozbiljan i osjetljiv, a kada se uzme u obzir činjenica da je do tada očito već bilo ozbiljno narušeno obostrano povjerenje između tuženika kao poslodavca i tužiteljice kao radnice, može se smatrati opravdanim da je nazočnost dviju djelatnica tuženika prilikom pokušaja dostave poziva na obranu tužiteljici trebala biti određena garancija da je dostava tog pismena u postupku otkazivanja ugovora o radu bila pravilna.

24. 5. Tužiteljica nije dokazala da bi u predmetnom događaju od 6. prosinca 2024. tuženik kao poslodavac na bilo koji način počinio štetnu radnju prema njoj u smislu odredbi čl. 6. t. 7. i 9. ZZPN-a, naprotiv, toga dana omogućio joj je da iznese svoju obranu u smislu čl. 119. ZR-a. Je li to tuženik učinio otkazivanjem ugovora o radu tužiteljici nije predmet ovog postupka, jer se u vezi s otkazom ugovora o radu postupak vodi u drugom predmetu.

24. 6. Što se tiče štete koju tužiteljica spominje u smislu teškog stresa i ozbiljnih zdravstvenih i životnih posljedica, normalno je za očekivati da saznanje radnika za namjeru poslodavca da mu izvanredno otkáže ugovor o radu uzrokuje nelagodu i teški stres jer to znatno utječe na njegovu životnu egzistenciju, radnik to lako može doživjeti kao nepravdu i teško se s time pomiriti. Razumljivo je stoga da je i tužiteljica doživjela stres i da ju je jako pogodilo saznanje o tuženikovoju namjeri da joj otkáže ugovor o radu, što potvrđuje medicinska dokumentacija koju je dostavila u spis. Međutim, kako nije utvrđena štetna radnja poslodavca u okviru događaja od 6. prosinca 2024., nema niti tuženikove odgovornosti za štetu. Pri tome se dodaje da je tužiteljica zatražila naknadu štete u iznosu od 6.636,14 eura, ali nije specificirala od čega se sastoji šteta čiju naknadu traži, niti je predložila dokaze na okolnost osnova i visine štete.

24. 7. Također, kako nije dokazana štetna radnja tuženika u vezi s ovdje predmetnim događajem, nije bilo potrebno utvrđivati vezu između prijave nepravilnosti od strane tužiteljice i tuženikovih postupaka prema njoj u vidu pokušaja dostave poziva na obranu, jer nije dokazano da bi tuženik u tom postupku tužiteljicu stavio u nepovoljniji položaj i da bi joj povrijedio bilo koja prava iz radnog odnosa.

25. Slijedom navedenog, sud je odbio tužbene zahtjeve kao neosnovane.

26. 1. Odluka o troškovima postupka donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a te je tužiteljici, koja je izgubila parnicu, naloženo da tuženiku naknadi troškove koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka.

26. 2. Tuženiku su odmjereni troškovi zastupanja po punomoćniku prema tbr. 7. t. 2., u vezi s tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, kako slijedi:

- za sastav odgovora na tužbu po tbr. 8. t. 1. u visini od 100 bodova,
- za zastupanje na ročištima: 10. lipnja 2025., 5. ožujka 2026. i 26. svibnja 2026. u visini od po 100 bodova za svako ročište,
- za sastav podneska od 3. rujna 2025. po tbr. 8. t. 3. u visini od 100 bodova,
- što ukupno iznosi 500 bodova, a uz vrijednost jednog boda od 2,00 eura 1.000,00 eura,
- kojem iznosu je dodan PDV po stopi od 25%, pa ukupni troškovi zastupanja tuženika iznose 1.250,00 eura.

27. Kako je tužiteljica izgubila parnicu, neosnovan je njezin zahtjev za naknadu troškova postupka.

28. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zaboku 15. srpnja 2026.

Sudac
Nada Mohač

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke može se podnijeti žalba u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje odluke, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave ovjerenog prijepisa iste.

Dostaviti.

1. Branka Leljak, Sveti Križ Začretje, Marije Jurić Zagorke 51
2. Odvjetnik Marijan Sente, Zagreb, Trakošćanska 11

Broj zapisa: **9-3088a-ca46f**

Kontrolni broj: **0b6a3-56799-abacd**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.